Iulia Buciuceanu octogenară

(Grigore Constantinescu – 26 mai 2011)

Luna iunie este momentul aniversar pentru cele opt decenii de viață împlinite de către mezzo-soprana Iulia Buciuceanu. Maestră a senei lirice bucureșene, artista și-a desfășurat în mare parte activitatea dăruind spectacolele sale publicului bucureștean. Începuturile formației sale aparțin studiilor ieșene cu muziciana Mansi Barberis, la Conservatorul din capitala Moldovei. După desființarea institutului, continuă pregătirea la Conservatorul bucureștean, absolvit sub îndrumarea maestrului Petre Ștefănescu Goangă.

Interesată de desăvârșirea valențelor vocii sale generoase, de un timbru particular, și componentelor emoționale de interpret ca actor-cântăreț și muzician de concert, Iulia Buciuceanu a cunoscut sprijinul profesoarei Victoria Costescu Duca și a maestrelor corepetitoare Jenny Schönbaum, Letiția Flavian, precum și a regizorilor Jean Rânzescu, Hero Lupescu, dirijorilor Egizzio Massini, Jean Bobescu, Mihai Brediceanu, Constantin Petrovici, Cornel Trăilescu. În primul deceniu este distinsă cu premii la Concursuri internaționale, printre care competițiile de la Sofia, Viena, Toulouse (Marele Premiu), Praga, București. De-a lungul unei cariere care a început în timpul studenției cu Cneaghina din Rusalka de Dargomâjski, în anii 50', peste trei decenii, Iulia Bucuiceanu a fost solista Operei cu un repertoriu impresionant ca diversitate stilistică și interpretativă. Turneele au făcut-o cunoscută în compania colectivului Operei Române, dar și prin invitații personale în Bulgaria, Franța, Turcia, Germania, Rusia (inclusiv Bolșoi din Moscova).

În numeroase premiere ale teatrului a făcut parte din distribuțiile de premieră. După Rusalka (1951), au urmat Dama de pică (Milovzor, 1953), Lakmé (Malika, 1955), Nunta lui Figaro (1956), Evgheni Oneghin (Olga, 1958), Falstaff (Meg, Quicky, 1959), Cavalleria rusticana (Lola 1960), Maeștrii cântăreți din Nurenberg (Magdalena, 1960), Bal mascat (Ulrica, 1963), Gianni Schicchi (Zita, 1966), Liliacul (Orlofski, 1967), Apus de soare (Doamna Maria, 1968), Povestirile șui Hoffmann (Niklasuse, Muza, 1968), Decebal (Drigisa, 1969), Tannhauser (Venus, 1970), Flautul fermecat (Doamna III, 1971), Olandezul zburător (Mary, 1972), Bălcescu (Zinca, 1974), Dreptul la dragoste (Mița, 1975), Hamlet (Gertrude, 1975), Andreea Chanier (Constea, 1975), Walkiria (Fricka (1976), Dragoste și jertfă (1977), Conu Leonida față cu reacțiunea (1978), Horia (1980), Conacul cu stafii (Paharniceasa, 1979), Căsătoria secretă (Fidalma, 1980), Orfeu (Medeea, 1981). Se adaugă alte roluri de prim plan, precum Carmen, Eboli, Azucena, Amneris, Dalila, Konceakovna, Orfeu, Marfa, Meropa. Din repertoriul de concert, amintim Mozart Recviem, Verdi Messa da requiem, Beethoven Simfonia a IX-a, Lieduri de Schubert (ciclul Die Schöne Mulerin, Ave Maria), Dvorak, R.Strauss, S. Drăgoi, Dargomâjski, Rachmaninov, Hugo Wolf, Schumann.

În ciclul de convorbiri cu mine, care îi alcătuiesc portretul, cuprins într-o carte, regăsim o imagine, multe gânduri, numeroase amintiri, visuri, regrete sau bucurii se adună într-o suită de portrete care alcătuiesc povestea unei vieții. Sunt clipe când, derulând filmul celor trăite, artista devine creatorul de portrete, dacă cineva dorește să afle adevărul despre sine. Mezzo-soprana Iulia Buciuceanu, un nume de rezonanță în destinul liricii românești, mi-a îngăduit să aflu o parte din ceea ce ar vrea să afle un admirator, un prieten, un spectator. Și mi-a vorbit despre ceea ce a însemnat descoperirea tainelor vocii, despre ce au însemnat speranțele și munca, îndemnând-o să privească oamenii care

o ascultă cântând, despre ființele dragi pe care le-a întruchipat de-a lungul interpretării rolurilor, iubind iubirea, durerea, gluma, suferința aflate sub chipurile eroinelor. Mi-a vorbit despre întâmplări, parteneri de scenă, de muzică și, mai ales, despre cei care i-au dăruit rosturile treptelor vieții – părinte, profesor, frate, soră, copil sau nepot. O viață care nu ar fi putut avea altă imagine decât cea a iubirii pentru muzică, sub lumina bucuriei cântului. Numeroși critici si-au exprimat admirația față de cariera sa lirică.

Ada Brumaru:. „Iulia Buciuceanu, dezinvoltură actoricească și din nou o foarte bună ținută vocală."

Edgar Elian: „...mezzo-soprana Iulia Buciuceanu, a vădit, la rândul ei, în rolul vrăjitoarei Ulrica, o preocupare tot mai accentuată pentru adâncirea măiestriei sale profesionale."

Viorel Cosma: „Muzical, rolul Doamnei Maria ne-a fermecat cel mai mult, și mezzo-soprana Iulia Buciuceanu a reușit să se autodepășească, înscriindu-și poate majora realizare artistică."

Alfred Hoffman: „Prințul Orlofski a avut în Iulia Buciuceanu o interpretă de ținută, care a putut să dea anumitor cuplete un grad superior de savoare..."; în Povestirile lui Hoffmann: „Prietenoasa muză numită Niklaus – Iulia Buciuceanu – are ceva sincer și direct în expresie, evocând mai presus de toate chipul poetului..."

Viorel Cosma: „Distribuția echilibrată, judicios gândită, a reliefat câteva promițătoare creații. Iulia Buciuceanu, în Fricka, impune atât prin concepția vie, dramatică, a rolului, cât mai ales prin egalitatea și amplitudinea vocală."

Opera Națională București a omagiat-o pe ilustra artistă, dedicându-i spectacolul de închidere a stagiunii cu Aida de Verdi, în care Iulia Buciuceanu a cunoscut numeroase succese cu Amneris. Prilejul aniversării a avut o rezonanță aparte și prin lansarea cărții dedicate carierea sale. Carte care se încheie cu o impresionantă mărturisire a octogenarei mezzosoprane: „M-am luptat cu îndârjire pentru idealurile mele. Am trăit pentru muzică și m-am dedicat ei. Viața mea a fost pasiunea de a cânta."